

е посѣто отъ Дякона Левски; длѣжностъ е сега на истинскитѣ патриоти *посѣтото съме* съ тулумба да поливатъ, отъ плевелъ да го чистятъ, отъ градушка да пазятъ... *Житвата* слѣдъ нѣколко години богата ще бѣде!... *Революцията* *отвѣтрѣ* ще избухне!... Сума свѣтъ ще загине, но свободата ще се спечели!...“

Дяконъ Левски очерталъ нуждата отъ форма на управление. Каравеловъ се *засуетилъ* да търси подходящата форма; обърналъ се за справка къмъ полскитѣ емигранти, живущи тогава въ романската столица, и се поровилъ съ помощта на *Виницки**) въ италианската бунтовническа литература.

Когато *Каравеловъ* се е ровилъ изъ книжнината на революциитѣ и се е свѣтвалъ съ Дякона Левски по уредбата на бѣднѣщото комитетско управление, въ това врѣме, съвършено случайно, се явява на улица „Виргилия“ Ангелъ *Къичевъ*. Той се връщалъ отъ *Бохемия* за *България*, и се отбилъ въ Букурещъ лично да поблагодари на Любена Каравеловъ за духовитото редактиране на вѣстника „Свобода“, и да размѣни съ него мисли и чувства по освобождението на България отъ турската тирания. И тъй, съвършено случайно въ квартирата на Каравелова се срѣзнали бившигѣ другари — легионери, отъ първа чета на легиона: редовий *Василъ Ивановъ* и помощникъ офицера Ангелъ *Къичевъ*! Левски не скрилъ отъ *Къичева* какво е вършилъ до сега

*) *Виницки* е полякъ, емигрантъ русски, дълбоко забързанъ въ полскитѣ движения прѣзъ 1866—68. Личенъ и близъкъ приятель на Л. Каравеловъ послѣ и на Хр. *Вотевъ* (1870—75).

*) *Бѣлъжка*. Л. Каравеловъ бѣ краенъ либералъ. Исполѣдваше политическитѣ принципи на *Маџини*; подражаване му въ всичко, и се готвѣше да играе ролята: „*Маџини на Балканския полуостровъ*“. А на Панайтъ Хитовъ, войводата, той бѣ опредѣлилъ ролята: „*Български Гарибади*“! . . .